

vil ikke komme den Tid, da man med matematisk Nøjagtighed kan afgøre den Slags Tvivlsmaal. Men en Ting kan allerede nu siges med Sikkerhed, at de Oplysninger, der her ere fremsatte, i hvert Fald godtgøre, at den Vinding, som kan tilfalde nogle ved denne Ombytning, er saa ubetydelig, at den blot ved en meget ringe Svingning i Forbruget kan forvandle sig til et Tab. At denne Omlægning i hvert Fald i mange Tilfælde vil kunne medføre en forøget Byrde netop for de mindst bemidlede, synes saa klart, at næppe nogen har modsagt det. Derom kan der ikke være Tvivl. Der behøves sikkert ikke yderlige Oplysninger for at være paa det rene hermed. Men, hedder det sig, der vil jo dog være en Vinding for Befolkningen derved, at Brændevinsafgiften er væsentlig stationær, den stiger ikke synderlig, medens derimod Toldafgifterne stige fra Aar til Aar. Men det er en af disse Betragtninger, der ramme ved Siden af det, der skulde bevises. Det er klart nok, at for saa vidt Brændevinsskatten er stationær, vil en Ombytning af den med Toldafgifter, der stige, medføre en mindre Indtægt for Statskassen. Det er givet. Men om dette i og for sig er et Gode at opnaa, er mig ikke indlysende. Statens Udgifter stige fra Aar til Aar, vi maa have Penge til at afholde disse mange Udgifter, som i det væsentlige netop komme den store Befolkning til gode. Det derimod, som det her drejer sig om, det, der skulde bevises, er, at den Stigning af Toldindtægterne, som forhindres ved de og de Toldlettelser, at den, hvis den ikke var bleven forhindret, var kommen til at ramme de samme Personer, eller dog de samme Lag i Befolkningen, som rammes ved Forhøjelsen af Brændevinsskatten. Det skulde bevises, og det er ganske ubevist; det er ikke blot ubevist, men for mange Punkter kan man godtgøre, at det modsatte er Tilfældet. Hvis Indtægten af Kultolden i Løbet af nogle Aar stiger med nogle Hundrede Tusinde Kroner, taber Statskassen denne Indtægt, saafremt Kultolden ophæves. Men det er givet, at disse Hundrede Tusinder, som Kultolden vilde være stegen med, hvis den var forbleven staaende, vilde ikke være kommen til at paahvile de Folk, der komme til at betale den forhøjede Brændevinsafgift. Man regner med to Størrelser, der ikke dække hinanden, og dette Argument rammer derfor ved Siden af det, man ønsker at bevise.

Jeg kunde have ønsket at henvende nogle Ord til det ærede Medlem for Sla-

gelse (Køedt), men han er ikke til Stede, og jeg vil derfor undlade det. De Udtalelser, han fremsatte i det foregaaende Møde, vare jo af stærkt personlig Karakter, et personligt Opgør, en Redegørelse for hans Stilling saavel i de forløbne Aar som nu over for Folketingets Flertal. Naar en Mand tager den Beslutning at bryde med sit Parti, saa sker det ikke uden Grunde, der for ham synes at være stærkt tvingende. Derved føler han sig ogsaa tvungen til at gøre Rede for sin Stilling. Under saadanne Forhold bliver Redegørelsen let præget af en vis Ilterhed, og Svarene derpaa komme atter i samme Tone; saaledes tager det ene Ord det andet, og det, der begynder med at være en lille Revne, bliver snart til en stor Kløft. Hvis det ærede Medlem havde været til Stede — men han vil jo kunne læse, hvad jeg her siger — vilde jeg udtale det Haab, at der nu i det væsentlige er sagt i den Henseende, hvad der behøver at siges; jeg tror ikke det er nødvendigt at fortsætte med en bitter Forhandling, som der i Virkeligheden ikke er nogen Anledning til. Enhver dømt, siger man, har 24 Timer til at bande sin Dommer. Vi ere ikke Dommere, vi kunne gerne indrømme det ærede Medlem baade 8 og 14 Dage dertil. Men naar den Tid er gaaet, vil han forhaabentlig atter erkende, at det alligevel ikke er saa galt fat med os, som man maaske kunde ledes til at tro af nogle af hans Udtalelser. Jeg vil kun tilføje endnu en Ting i Anledning af dette ærede Medlems Ytringer, som tillige har Adresse til Udtalelser, der ere fremkomne fra andre Medlemmer, nemlig med Hensyn til dette saakaldte Kompromis, som siges at være sluttet i 1897. Vi have hørt i Dag, som i øvrigt tidligere af det ærede Medlem for Hilerød (Dinesen), at efter hans Opfattelse har der aldrig været sluttet nogen saadan Overenskomst. Dette synes jo ogsaa at fremgaa tydelig nok af de Udtalelser, hvormed han fremtræder som Mindretal i Toldudvalgets Betænkning; thi der bebrejder han Folketinget, at man ikke har aabnet en ny Forhandling om Enkelthederne paa Toldloven og ikke har vist større Imødekommen over for det fra Landstinget nu nedsendte Forslag, og det samme har han nu paa ny bebrejdet Folketinget eller dets Toldudvalg. Han betragter aabenbart dette Kompromis som slet ikke eksisterende og mener, at vi for saa vidt staa paa bar Bund. Men hvis dette er Tilfældet — og jeg erkender, at Landstingets Holdning vidner om, at det ganske deler det ærede Medlems Opfattelse